

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **R. P.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Kudrnou, MBA, advokátem se sídlem Mírové náměstí 157/30, Litoměřice, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 3. 2022, č. j. 51 A 5/2021-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (stěžovatel) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2021, č. j. KUKHK-24983/2021-4 RČ. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Trutnov, odboru správního, oddělení přestupků, ze dne 4. 6. 2021, č. j. MUTN 44651/2021, sp. zn. 2020/4447/SPR/SEV, jímž byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), a z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 2 téhož zákona. Prvního přestupku se měl stěžovatel dopustit z nedbalosti dne 31. 5. 2020 v 10:56 hod. v obci Dolní Olešnice, na silnici I/16 u domu čp. 48, ve směru jízdy na obec Trutnov, jako řidič motorového vozidla VW Passat, reg. značky X, tím, že mu v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h byla silničním rychloměrem Ramer 10C naměřena rychlost 80 km/h po odečtení odchylky měřicího zařízení (před odečtením 83 km/h). Stěžovatel tak překročil nejvyšší povolenou rychlost o více než 20 km/h, konkrétně o 30 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Druhého přestupku se stěžovatel měl dopustit rovněž z nedbalosti na stejném místě a ve stejnou dobu tím, že na zadní části daného vozidla byla znemožněna čitelnost registrační značky, neboť za vozidlem byl připojen nosič na jízdní kola, na kterém byla umístěna dvě jízdní kola, jež zakrývala čitelnost registrační značky. Na nosiči kol nebyla registrační značka umístěna. Tímto jednáním tedy stěžovatel

porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s § 38 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, v relevantním znění, a s § 32 odst. 2 vyhlášky č. 343/2014 Sb., o registraci vozidel. Za uvedené přestupky byla stěžovateli dle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, v relevantním znění, uložena pokuta ve výši 5000 Kč, dále dle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu, v relevantním znění, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a konečně též povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupků ve výši 1000 Kč.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně dne 11. 8. 2020 zaslal stěžovateli oznámení o zahájení řízení o daných přestupcích. Dne 20. 8. 2020 obdržel správní orgán žádost stěžovatele o opětovné zaslání oznámení o zahájení řízení, neboť v oznámení vypraveném dne 11. 8. 2020 chyběla část textu. Dne 26. 8. 2020 bylo opětovně vypraveno oznámení o zahájení řízení. Dne 30. 9. 2020 obdržel správní orgán I. stupně sdělení stěžovatele, které obsahovalo mj. žádost o nařízení ústního jednání. Přípisem ze dne 13. 10. 2020 správní orgán I. stupně předvolal stěžovatele k ústnímu jednání na 9. 11. 2020, 9:00 hod. Předvolání bylo doručeno stěžovateli dne 22. 10. 2020. Dne 12. 11. 2020 obdržel správní orgán I. stupně omluvu stěžovatele z nařízeného ústního jednání „ze zdravotních důvodů“. Přípisem ze dne 6. 4. 2021 správní orgán I. stupně opětovně předvolal stěžovatele k ústnímu jednání na 29. 4. 2021, 9:00 hod. Předvolání bylo stěžovateli doručeno dne 8. 4. 2021. Dne 23. 4. 2021 byla správnímu orgánu I. stupně doručena stěžovatelova omluva z ústního jednání, ve které stěžovatel uvedl, že mu jeho současný zdravotní stav neumožňuje absolvovat cestu na jednání „*v místě tak vzdáleném od místa bydliště*“, přičemž k omluvě přiložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti od 25. 3. 2021.

[3] Správní orgán I. stupně následně přípisem ze dne 6. 5. 2021 předvolal stěžovatele k ústnímu jednání na 27. 5. 2021, 10:00 hod, v němž stěžovatele výslovně poučil mj. o tom, že pokud nebude doložen důvod omluvy či prokazatelné překážky bránící jeho účasti na jednání, nebude jeho omluva akceptována. Správní orgán dodal, že ani rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti není bez dalšího dostatečným důkazem, že osoba uznaná jako práce neschopná zároveň není schopna se dostavit k jednání. Stěžovatel byl rovněž poučen o tom, že má možnost nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů od konání ústního jednání. Uvedené předvolání bylo stěžovateli doručeno dne 12. 5. 2021. Dne 18. 5. 2021 správní orgán I. stupně obdržel omluvu stěžovatele z nařízeného jednání, v níž stěžovatel uvedl: „*Dne 11. 5. 2021 jsem absolvoval již třetí chirurgický zákrok. Dle dosavadního vývoje předpokládám, že k uvedenému datu jednání nedojde ke změně zdravotního stavu natolik, abych mohl jednání absolvovat. V případě změn Vás budu informovat.*“ Na uvedenou omluvu správní orgán I. stupně reagoval přípisem ze dne 24. 5. 2021, vypraveným dne 25. 5. 2021, v němž stěžovateli sdělil, že jeho omluvu považuje za včasnou, avšak nedůvodnou, neboť stěžovatel své tvrzení nijak nedoložil. Správní orgán I. stupně připomněl, že o nutnosti doložení důvodu omluvy či překážky účasti na jednání stěžovatele poučil v předvolání. Uvedený přípis byl stěžovateli doručován dne 26. 5. 2021 a vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl zastížen, byla zásilka uložena u provozovatele poštovních služeb a připravena k vyzvednutí téhož dne, přičemž stěžovateli byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky a příslušné poučení. Stěžovatel si zásilku nevyzvedl, proto byla stěžovateli dne 9. 6. 2021 vložena do schránky, a tedy mu byla zásilka doručena fikcí dne 7. 6. 2021. Do data konání ústního jednání stěžovatel svou omluvu nedoložil, proto dne 27. 5. 2021 proběhlo ústní jednání bez jeho účasti.

pokračování

[4] Následně správní orgán I. stupně vydal již zmíněné rozhodnutí ze dne 4. 6. 2021, č. j. MUTN 44651/2021, sp. zn. 2020/4447/SPR/SEV, kterým stěžovatele shledal vinným ze shora uvedených přestupků. Toto rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno taktéž dne 7. 6. 2021.

[5] Stěžovatel podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, k němuž přiložil též potvrzení praktického lékaře, MUDr. P. B., ze dne 11. 6. 2021, v němž bylo uvedeno: „*Potvrzuji, že jmenovaný nebyl schopen se ze zdravotních důvodů dostavit k jednání 27. 5. 2021. Byl krátce po chirurgickém výkonu v oblasti hyždě, nebyl schopen cestovat v sedě.*“ Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 9. 2021, č. j. KUKHK-24983/2021-4 RČ, stěžovatelovo odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný konstatoval, že stěžovatel měl opakovaně možnost se k věci vyjádřit, přičemž správní orgán I. stupně jej třikrát předvolal k ústnímu jednání. První dvě stěžovatelovy omluvy správní orgán I. stupně akceptoval. Třetí omluvu vyhodnotil jako včasnou, avšak nedůvodnou, neboť nebyla řádně doložena.

[6] Stěžovatel následně podal proti zmíněnému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji shora uvedeným rozsudkem ze dne 15. 3. 2022, č. j. 51 A 5/2021-51, zamítl. Krajský soud připomněl, že ústní jednání lze konat v nepřítomnosti obviněného mj. tehdy, pokud se obviněný na předvolání k ústnímu jednání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu, což přísluší bezprostředně posoudit správnímu orgánu, který řízení o přestupku vede. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu krajský soud konstatoval, že stěžovatel důvod své omluvy řádně nedoložil a svá tvrzení uvedená v omluvě neprokázal. V předvolání k ústnímu jednání ze dne 6. 4. 2021 i ze dne 6. 5. 2021 byl stěžovatel nad rámec obecného poučení náležitě poučen též o náležitostech omluvy. I přesto se stěžovatel z posledně nařízeného jednání omluvil pouze výše citovaným způsobem. Stěžovatel byl navíc informován o tom, že takto formulovaná omluva je nedostačující, neboť není ničím doložena, přičemž byť byl tento přípis vhozen do stěžovatelovy schránky až po doručení rozhodnutí o přestupku, byl připraven k vyzvednutí již dne 26. 5. 2021. V každém případě stěžovatel svou omluvu ze dne 14. 5. 2021 řádně nedoložil a v ní uvedené důvody neprokázal, přestože byl o své povinnosti předem dostatečně informován.

[7] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že správní orgán I. stupně přípis o tom, že neakceptoval stěžovatelovu omluvu, vyhotovil až 6 dní poté, co mu byla tato omluva doručena. Zároveň byla tato písemnost uložena u provozovatele poštovních služeb dne 26. 5. 2021, tedy pouhý den před konáním ústního jednání. Takový postup správního orgánu I. stupně považuje stěžovatel za účelový a odporující právním předpisům. Ve správním řízení tak došlo k porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces. Stěžovatel dodal, že v den nařízení ústního jednání trvala jeho pracovní neschopnost a „*lékařskou zprávou*“ jeho praktického lékaře též bylo prokázáno, že stěžovatel nebyl schopen se k ústnímu jednání dostavit, přičemž si ani nemohl vyzvednout doručovanou písemnost dříve. Nejednalo se tedy z jeho strany o obstrukční chování, nýbrž o objektivní překážku v účasti na jednání. Pokud by stěžovatel byl s předstihem informován o tom, že správní orgán I. stupně nepovažoval jeho omluvu za řádnou, zvolil by si právního zástupce, případně by se k věci vyjádřil. Správní orgán I. stupně však stěžovateli svým postupem odepřel jeho procesní práva (účastnit se jednání, navrhnout důkazy, vyjadřovat se k nim apod.), přičemž postupoval v rozporu s § 4 odst. 3 správního řádu. Dle stěžovatele z judikatury, na kterou

odkázal krajský soud, neplyne, že by doložení omluvy muselo nastat v jeden okamžik se samotnou omluvou. Předvolání bylo stěžovateli doručeno dne 12. 5. 2021, tedy pouze den poté, co podstoupil zmiňovaný chirurgický zákrok. Následně byl stěžovatel sám doma, v rekonvalescenci, a nebylo tedy po něm možné spravedlivě požadovat, aby si v takové situaci obstaral zdravotní dokumenty, a to ještě před tím, než se dozvěděl, že je bude potřebovat. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a že je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[11] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typech případů:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[12] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[13] Podle § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), platí, že „*ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního*

pokračování

jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu“. Obdobnou úpravu obsahoval i § 74 odst. 1 předchozího zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, proto je i judikatura vztahující se k tomuto ustanovení nadále použitelná.

[14] Z této judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že omluvu lze považovat za náležitou, pokud byla učiněna bezodkladně (rozsudek ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66), obviněný ji řádně odůvodní (rozsudek ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005-71) a současně důvody omluvy podle svých objektivních možností doloží (rozsudky ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014-25, či ze dne 28. 6. 2018, č. j. 7 As 79/2018-20). Zároveň platí, že důkazní břemeno ohledně prokázání důvodů omluvy z ústního jednání tíží toho, kdo ji uplatňuje (již zmiňované rozsudky ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014-25, a ze dne 28. 6. 2018, č. j. 7 As 79/2018-20, či rozsudek ze dne 9. 7. 2015, č. j. 6 As 97/2015-27).

[15] Z judikatury Nejvyššího správního soudu též vyplývá, že v případě chybějících náležitostí omluvy není správní orgán povinen vyzývat obviněného k jejímu doplnění. Správní orgán nemá ani povinnost vyrozumět obviněného o tom, že jeho omluvu posoudil jako nedůvodnou. V případě, že neshledá omluvu důvodnou či náležitou, je správní orgán oprávněn bez dalšího projednat věc v nepřítomnosti obviněného. Je na obviněném, případně jeho zástupci, aby se o osud podané žádosti o odložení jednání zajímali. Jestliže obviněný neprokázáním závažného důvodu omluvy způsobil, že správní orgán konal ústní jednání v jeho nepřítomnosti, nemůže tuto skutečnost klást za vinu správním orgánům, ale pouze sám sobě (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013-26, ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 128/2014-26, ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 68/2015-27, ze dne 11. 6. 2020, č. j. 9 As 90/2020-30, či ze dne 12. 5. 2022, č. j. 1 As 7/2022-33). Dále z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že omluvu obviněného je třeba posuzovat v kontextu všech okolností a celkového jeho přístupu a chování v průběhu správního řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2023, č. j. 8 As 295/2021-35, publ. pod č. 4488/2023 Sb. NSS).

[16] Stěžovatel se v přestupkovém řízení třikrát omluvil z nařízeného jednání, přičemž bylo pouze projevem dobré vůle správního orgánu I. stupně, že první dvě omluvy stěžovatele, patrně i s ohledem na tehdejší epidemickou situaci, akceptoval, ač tak rovněž učinit nemusel, neboť ani ty nebyly řádně doloženy (první omluva vůbec, druhá pouhým rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti, které skutečně samo o sobě neprokazuje neschopnost obviněného účastnit se jednání). Ač byl stěžovatel opakovaně podrobně poučen správním orgánem I. stupně, že jeho omluva musí být náležitě doložena, zůstala i třetí omluva bez jakýchkoli důkazů, jež by potvrzovaly stěžovatelovo tvrzení o absolvování chirurgického zákroku, natož aby bylo doloženo, že mu tento údajný chirurgický zákrok znemožňoval účast na jednání. Potvrzení praktického lékaře v tomto smyslu stěžovatel předložil až dodatečně společně s odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí o přestupcích, přičemž z něj rozhodně nevyplývá, že by stěžovatel nebyl schopen, byť ve dnech následujících po údajném chirurgickém zákroku, vyžádat si toto potvrzení (např. telefonicky) tak, aby ho mohl správnímu orgánu I. stupně zaslat společně s omluvou nebo nejpozději do konání jednání. To stěžovatel neučinil a ani se o to, zda bude jeho omluva správním orgánem I. stupně akceptována, nezajímal, takže správní orgán I. stupně nebyl povinen ho před jednáním o neakceptování omluvy informovat. Přesto mu správní orgán

toto sdělení zaslal, a byť stěžovatel nebyl (i přes svou tvrzenou rekonvalescenci po chirurgickém zákroku) při doručování této písemnosti den před jednáním zastižen, neuvádí nic, co by mu bránilo v okamžitém vyzvednutí dané zásilky namísto toho, aby ji nechal doručit fikcí až prvním pracovním dnem po uplynutí desetidenní úložní doby, čímž se připravil o poslední možnost omluvu dodatečně doložit či se nechat alespoň na jednání zastoupit.

[17] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že správní orgán I. stupně nepochybil, konal-li v souladu s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky jednání v nepřítomnosti stěžovatele a vydal-li následně ve věci rozhodnutí.

[18] Jen pro úplnost lze dodat, že ačkoliv stěžovatel v žalobě i kasační stížnosti namítal porušení svých procesních práv konáním ústního jednání v jeho nepřítomnosti, pouze v obecné rovině uváděl, že mu tím bylo znemožněno vyjadřovat se ke skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, navrhopat důkazy apod. Tomu ovšem nelze přisvědčit už jen z toho důvodu, že stěžovatel se mohl k věci vyjádřit (a to i po případném nahlédnutí do spisu) a navrhnout příslušné důkazy na svou obhajobu, jak byl v předvolání k jednání opakovaně poučen, i bez účasti na jednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243). Ani to však stěžovatel neučinil nejen v prvostupňovém řízení o přestupcích, ale ani v řízení odvolacím, v němž již byl zastoupen advokátem, natož pak v řízení před správními soudy.

[19] Zároveň stěžovatel neuplatnil žádné smysluplné hmotněprávní námitky ať už proti výroku o vině za zmiňované přestupky nebo proti výroku o správním trestu. Ze správního spisu plyne, že stěžovatel na místě spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o více než 20 km/h souhlasil s tím, jaká rychlost mu byla hlídkou Policie ČR naměřena, přesto chtěl daný přestupek projednat ve správním řízení. Z fotografií obsažených ve spise je zároveň zcela zřejmé i spáchání druhého přestupku, z něhož byl stěžovatel uznán vinným, neboť zobrazují vozidlo stěžovatele (a stěžovatele samého) s nosičem se dvěma jízdními koly, která zakrývají registrační značku na vozidle, a zároveň na nosiči kol registrační značka chybí. Stěžovateli byl za uvedené sbíhající se přestupky uložen úhrnný správní trest, a to dle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky primárně za přestupek přísněji trestný, tedy za přestupek spočívající v zakrytí tabulky registrační značky, a to pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců, tedy u obou trestů byla zvolena přímo tehdejší dolní hranice zákonné sazby.

[20] Stěžovatel v odvolání vedle námitky své neúčasti na jednání zformuloval prostřednictvím svého zástupce pouze obtížně uchopitelnou námitku, podle níž *„jel v podstatě mezi poli a lesy a nezaregistroval žádnou ceduli o tom, že se jedná o obec“*. Později si měl všimnout, že *„u silnice stojí cedule s označením začátku a konce obce, ale tato byla velmi špatně viditelná“* (!?). *„Obviněný měl tedy za to, že jede mezi obcemi, kde je povolena maximální rychlost 80 km/h.“* (!?). Ve vztahu k druhému přestupku stěžovatel namítal jen to, že jednal ve stavu nouze způsobeném jakousi blíže nespecifikovanou poruchou vozidla (ovšem jiného, než kterého se přestupek týkal), a dále tím, že potřeboval jízdu dokončit, protože měl ve vozidle dvě malé děti. „Protokol“ o přestupcích stěžovatel údajně podepsal jen z toho důvodu, že neměl u sebe brýle na čtení a nemohl se s ním tedy seznámit a sdělit k němu své připomínky, a navíc by mu policisté údajně jinak nevrátili doklady potřebné k další jízdě.

pokračování

[21] V žalobě ani v kasační stížnosti už stěžovatel ani tyto „duchaplné“ námitky nezopakoval a omezil se pouze na onu procesní námitku ohledně své neúčasti u jednání. Nejvyšší správní soud by však stěžovateli a jeho zástupci rád připomněl, že procesní práva nejsou samoučelná, ale naopak slouží výlučně k uplatňování a ochraně práv hmotných. V posuzované věci však není zřejmé, jak by stěžovatelem namítaná vada správního řízení, i kdyby k ní hypoteticky došlo, mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů o věci samé [srov. § 76 odst. 1 písm. c), § 103 odst. 1 písm. b) a nyní i § 75 odst. 3 s. ř. s.].

[22] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se nejedná o otázku, která dosud nebyla řešena judikaturou, byla řešena rozdílně, případně vyžadovala učinit judikaturní odklon a nejde ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[23] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. května 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu